

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.08.1997, sp. zn. 2 Tzn 40/97, ECLI:CZ:NS:1997:2.TZN.40.1997.1

Číslo: 15/1998

Právní věta:

Za výrok o trestu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 2, věty druhé, tr. zák., který soud musí zrušit při ukládání souhrnného trestu, je třeba považovat souhrn všech dílčích výroků týkajících se určitého trestu nebo více druhů trestů uložených vedle sebe. Pokud však v rozporu s citovaným ustanovením nebyl v rámci rozhodování o souhrnném trestu zrušen některý z trestů uložených dřívějších rozsudkem, nelze jen na základě skutečnosti, že pozdějším rozsudkem nebyl již tento trest jako trest souhrnný uložen znovu, dovozovat, že předcházející rozsudek ohledně tohoto trestu pozbyl platnosti a že takový trest nelze vykonat. Jde-li o trest zákazu činnosti, není proto vyloučeno, aby jednání pachatele, který vykonává činnost, jež mu byla zakázána, bylo posouzeno jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.08.1997

Spisová značka: 2 Tzn 40/97

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Trest souhrnný

Předpisy: 140/1961 Sb. § 35 odst. 2
věta druhá
§ 171 odst. 1 písm. c

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky zamítl stížnost pro porušení zákona podanou ve prospěch obviněného proti pravomocnému trestnímu příkazu Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 25. 7. 1995 sp. zn. 1 T 81/95.

Z odůvodnění:

Trestním příkazem Okresního soudu v Sokolově ze dne 7. 7. 1994 sp. zn. 2 T 93/94, jenž nabyl právní moci dne 21. 7. 1994, byl obviněný J. B. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. Uvedeného trestného činu se po skutkové stránce dopustil tím, že dne 29. 4. 1994

bez řidičského oprávnění řídil osobní automobil svého otce a zavinil dopravní nehodu, při níž utrpěl těžkou újmu na zdraví cyklista M. S. Obviněnému byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu dvou let a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dva roky.

Trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 23. 9. 1994 sp. zn. 2 T 83/94 byl obviněný J. B. odsouzen za trestný čin neplnění odvodní povinnosti podle § 267 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil dne 12. 4. 1994, k souhrnnému trestu odnětí svobody na osm měsíců, přičemž výkon trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Současně byl zrušen výrok o trestu z výše uvedeného trestního příkazu Okresního soudu v Sokolově týkající se trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu. V dalších výrocích byl tento trestní příkaz nedotčen. Citovaný trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-sever nabyl právní moci dne 11. 10. 1994.

Dalším trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 25. 7. 1995 sp. zn. 1 T 81/95 byl obviněný J. B. uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Čin spáchal tím, že dne 11. 4. 1995 kolem 22.50 hod. v obci Heřmanova Huť řídil osobní automobil zn. Fiat, a to přesto, že mu byl trestním příkazem Okresního soudu v Sokolově sp. zn. 2 T 93/94 ze dne 7. 7. 1994, který nabyl právní moci dne 21. 7. 1994, uložen mimo jiné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou roků. Obviněnému byl podle § 171 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců a podle § 58 odst. 1 písm. a), § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtrnácti měsíců. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel ve výměře jednoho roku. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 8. 8. 1995.

Proti trestnímu příkazu Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 25. 7. 1995 sp. zn. 1 T 81/95 podala ministryně spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného J. B. stížnost pro porušení zákona. V tomto mimořádném opravném prostředku namítla, že samosoudkyně výše uvedeného soudu přehlédla, že Okresní soud Plzeň-sever při vydání trestního příkazu ze dne 23. 9. 1994 sp. zn. 2 T 83/94 při uložení souhrnného trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou roků výslovně neuložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Podle argumentace uplatněné ve stížnosti pro porušení zákona, soud zruší podle § 35 odst. 2, věty druhé, tr. zák. spolu s uložení souhrnného trestu výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším. Přitom dřívější rozsudek musí soud zrušit v celém výroku o trestu a nelze v rámci postupu podle § 35 odst. 2 tr. zák. zrušit jen některý z více trestů uložených vedle sebe dřívějším rozsudkem. V uvedené souvislosti je současně poukazováno i na řešení této otázky v judikatuře (č. 31/1975 Sb. rozh. trest.).

Na základě výše uvedených skutečností je ve stížnosti pro porušení zákona učiněn závěr, že s ohledem na to, že trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 23. 9. 1994 sp. zn. 2 T 83/94 nebyl při ukládání souhrnného trestu uložen též trest zákazu činnosti, nebyl předpoklad k postihu obviněného pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a pro vydání trestního příkazu Okresním soudem Plzeň-sever ze dne 25. 7. 1995 sp. zn. 1 T 81/95.

Z výše uvedených důvodů proto ministryně spravedlnosti v návrhu stížnosti pro porušení zákona navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 25. 7. 1995 sp. zn. 1 T 81/95 byl porušen zákon v ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. v neprospěch obviněného J. B. Dále navrhla, aby napadený trestní příkaz podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil, a to včetně rozhodnutí na něj obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a poté aby postupoval podle § 271 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud na podkladě stížnosti pro porušení zákona přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného trestního příkazu, jakož i řízení, které mu předcházelo, a shledal, že napadeným rozhodnutím zákon porušen nebyl. K tomuto závěru dospěl na základě následujících úvah:

S námitkami uplatněnými ve stížnosti pro porušení zákona se lze ztotožnit potud, že při ukládání souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. je zapotřebí zrušit celý výrok o trestu z předcházejícího rozsudku (v daném případě trestního příkazu) a uvedené zrušení není možno omezit pouze na některý druh trestu uložený takovým rozsudkem. Za "výrok o trestu" ve smyslu uvedeného ustanovení je třeba považovat souhrn všech dílčích výroků týkajících se určitého trestu nebo více trestů uložených vedle sebe. Uvedená problematika je řešena i v judikatuře, např. v již zmíněném rozhodnutí č. 31/1975 Sb. rozh. trest., jež závěr o tom, že při postupu podle § 35 odst. 2, věty druhé, tr. zák. je nutno vždy zrušit všechny tresty uložené vedle sebe, mj. dovozuje i ze znění čtvrté věty ustanovení § 35 odst. 2, věta druhá, tr. zák., která obligatorně stanoví povinnost soudu znovu uložit v rámci souhrnného trestu tam vyjmenované tresty, pokud byly uloženy již dřívějším rozsudkem.

Podle § 35 odst. 2, věty druhé, tr. zák. soud spolu s uložením souhrnného trestu zruší výrok o trestu uloženém pachateli dřívějším rozsudkem, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Z citované dikce zákona vyplývá, že zrušení výroku o trestu z předcházejícího rozsudku nenastává při uplatnění § 35 odst. 2 tr. zák. automaticky, ale je zapotřebí, aby soud o tomto zrušení vždy rozhodl příslušným výrokem. Účinky takového výroku pak nastávají právní mocí rozsudku, jímž byl uložen souhrnný trest (§ 139 odst. 1 tr. ř.).

Uvedené námitky je však nutno vztáhnout na trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 23. 9. 1994 sp. zn. 2 T 83/94, jímž byl souhrnný trest uložen, přičemž v daném případě jde o rozhodnutí, jež stížností pro porušení zákona napadeno nebylo.

Výše uvedeným trestním příkazem bylo ovšem rozhodnuto tak, že se zrušuje výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Sokolově ze dne 7. 7. 1994 sp. zn. 2 T 93/94 týkající se uložení podmíněného trestu, když ostatní výroky zůstaly tímto trestním příkazem nedotčeny. Takto formulovaný výrok nevzbuzuje pochybnosti o tom, že výrok o trestu zákazu činnosti z dřívějšího trestního příkazu zrušen nebyl.

Na základě vadně uloženého souhrnného trestu pravomocným trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 23. 9. 1994 sp. zn. 2 T 83/94 se tak vytvořil právní stav, kdy byl ponechán v platnosti trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání dvou let, který byl uložen obviněnému J. B. trestním příkazem Okresního soudu v Sokolově ze dne 7. 7. 1994 sp. zn. 2 T 93/94, v jehož výkonu bylo proto pokračováno.

Samosoudkyně Okresního soudu Plzeň-sever, jež ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 81/95 rozhodovala o obžalobě Okresního státního zástupce Plzeň-sever, podané na obviněného J. B. pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., shora uvedený stav respektovala, správně vyhodnotila předložené důkazy a na základě tohoto postupu (§ 2 odst. 5, 6 tr. ř.) dospěla k závěru, že je prokázáno, že obviněný dne 11. 4. 1995 řídil osobní automobil, ačkoliv mu výše uvedeným trestním příkazem Okresního soudu v Sokolově byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. V rozporu s těmito skutkovými závěry nebyla ani výpověď obviněného J. B., jenž uvedl, že si je vědom uložení trestu zákazu řízení motorových vozidel Okresním soudem v Sokolově a že svým jednáním tento zákaz porušil.

S ohledem na to, že v posuzované věci byl skutkový stav spolehlivě prokázán opatřenými důkazy, byly splněny základní podmínky pro vydání trestního příkazu (§ 314e odst. 1 tr. ř.). Samosoudkyně

nepochybila, ani pokud jde o právní posouzení uvedeného skutku, a správně dovodila, že obviněný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., protože mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával zakázanou činnost.

Ve shora uvedené souvislosti je současně třeba uvést, že by nebylo správné dovozovat případnou absenci materiálních znaků výše uvedeného trestného činu vzhledem k tomu, že obviněný mařil výkon trestu, jenž byl ponechán v platnosti jen v důsledku vadně uloženého souhrnného trestu jiným soudem. Obviněnému byl trest zákazu činnosti uložen se zřetelem ke spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., když v důsledku řídičské nekázně zavinil dopravní nehodu, při níž byla způsobena těžká újma na zdraví jiné osobě. Tuto skutečnost by nepochybně musel vzít v úvahu i soud, jenž by dále rozhodoval o souhrnném trestu za uvedený a další sbíhající se trestné činy. Nelze proto předpokládat, že by uložení trestu zákazu činnosti již nepřicházelo v úvahu a že v důsledku stavu, jenž vadně uložený souhrnný trest přivodil tím, že byl ponechán v platnosti trest zákazu činnosti zákonně uložený dřívějším pravomocným rozsudkem (trestním příkazem), bylo postavení obviněného zhoršeno do té míry, že by jednání, jehož se dopustil, nebylo z tohoto důvodu pro společnost nebezpečné (§ 3 odst. 4 tr. zák.).

Napadený trestní příkaz nebyl shledán vadným, ani pokud jde o uložení trestu. Samosoudkyně postupovala v souladu se zásadami o účelu a ukládání trestu (§ 23, § 31 a násl. tr. zák.) a současně i v souladu s ustanovením o ukládání trestu trestním příkazem (§ 314e odst. 2 tr. ř.).

Ze všech výše uvedených důvodů proto Nejvyšší soud nedovodil, že napadeným trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 25. 7. 1995 sp. zn. 1 T 81/95 byl porušen zákon ve vytýkaném ani jiném směru. Za tohoto stavu pak neshledal stížnost pro porušení zákona důvodnou a v neveřejném zasedání ji podle § 268 odst. 1 tr. ř. zamítl.